

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Кюстендил, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Веселина Д. Джонева
Мария Ст. Танева

при участието на секретаря Любка Евг. Н.
като разгледа докладваното от Мария Ст. Танева Въззивно гражданско дело № 20221500500067 по описа за 2022 година

Образувано е по въззивна жалба от И.Д. Б. /Н./, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Д., ул. „****“, със съдебен адрес: гр. Д., ул. „С.“ № 1, ет. 1, чрез адв. Ю.Д., срещу решение от 20.12.2021 г. по гр.д. № 1737/2021 г. по описа на Районен съд Д., с което е уважен предявения срещу нея осъдителен иск с правна квалификация чл. 79, във вр. с чл. 138 и сл. ЗЗД.

Решението се обжалва в частта му, в която Б. е осъдена да заплати на „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумата от 6663,73 лв., представляваща главница по договор за кредит за текущо потребление от 06.12.2007 г., сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и Р.Г.Б. - кредитополучател и И. Б. – поръчител, ведно със законната лихва върху нея, считано от подаване на исковата молба 15.11.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, както и осъжда Б. да заплати на ищеца 731,10 лв. сторени по делото разноски.

Въззивникът счита, че решението на ДРС неправилно, немотивирано, незаконосъобразно, противоречащо на материалните правила и процесуалния закон. Според него неправилно районният съд е приел, че ответницата дължи на ищцовото дружество процесните суми. Твърди, че ДРС не е обсъдил, че Б. се е освободила от поръчителската си отговорност през 2013 г., като по договора е стъпил нов поръчител, както и че тя не е подписвала последващите анекси и погасителен план. Моли решението да бъде отменено в тази му част. Моли да и бъдат присъдени разноски за двете инстанции.

Постъпил е отговор на въззивна жалба от „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД. Заявяват, че с допълнителните споразумения, които не са

подписани от Б., не се промяна размера на главницата по кредита или крайния срок за погасяване на задължението, а е постигнато съгласие за реструктуриране на кредита. Твърдят, че поръчителят Б. не е освободена от задълженията си. Правилно районният съд е съобразил, че поръчителят отговаря за задължението, в размера при сключването на договора. Вещото лице е изчислявало размера на задължението като е приложил лихвения процент, уговорен в първоначалния договор, без да е взел предвид последващите изменения в лихвения процент. Сочи, че първоинстанционното решение, в тази му част, е валидно, допустимо, правилно и моли да бъде потвърдено. Моли да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. за настоящото дело.

КОС е приел жалбата за редовна и допустима, подадена от надлежна страни в рамките на законоустановения срок и срещу обжалваем съдебен акт, като я е внесъл за разглеждане в открито съдебно заседание. При констатираната допустимост на жалбата, съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата. Въззивната инстанция, в съответствие с правомощията си по чл. 269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на обжалваното решение и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че същото представлява валиден и допустим съдебен акт.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 от ГПК. Съдът намира от фактическа страна следното:

На 06.12.2007 г. е сключен договор за кредит за текущо потребление между "Банка ДСК" ЕАД, в качеството на кредитор, и Р.Г.Б., в качеството на кредитополучател, за сумата от 7000.00 лв., със срок за издължаване на кредита от 120 месеца. Кредитът е усвоен от Б. на 06.12.2007 г. Ответницата в първоинстанционното производство И.Д. Б. не спори, че за обезпечаване на вземанията на кредитора, произтичащи от договора за кредит за текущо потребление, в качеството на поръчител е сключила договор за поръчителство на 14.12.2007 г. с "Банка ДСК" ЕАД.

С допълнително споразумение от 29.03.2012 г. между "Банка ДСК" ЕАД и кредитополучателят Р.Г.Б. е извършено реструктуриране на кредита и е сключен договор за поръчителство от същата дата между "Банка ДСК" ЕАД и А.А.И.. С допълнително споразумение от 06.12.2013 г. между "Банка ДСК" ЕАД и кредитополучателят Р.Г.Б. кредитът отново е реструктуриран, като е сключен договор за поръчителство от същата дата между "Банка ДСК" ЕАД и А.А.И..

На 08.01.2016 г. "Банка ДСК" ЕАД е уведомила длъжника Б., че поради неплащане обявява предсрочна изискуемост на кредита. На 18.02.2016 г. "Банка ДСК" ЕАД е подала заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК срещу длъжника Р.Г.Б. и поръчителите И.Д. Б. и А.А.И.. ДРС е издал заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист на

19.02.2016 г.

На 11.05.2016 г. с договор за цесия "Банка ДСК" ЕАД в качеството на цедент е прехвъррила, вземанията си, произтичащи от процесния договор за кредит за текущо потребление, ведно с всички привилегии, обезпечения и други принадлежности, на „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД в качеството на цесионер.

На 18.05.2016 г. „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е подало молба за образуване на изпълнително дело при ЧСИ В.А., на основание издадения в полза на "Банка ДСК" ЕАД изпълнителен лист. След уведомление от ЧСИ Александрова за образуването изпълнително дело и издаден срещу нея изпълнителен лист, поръчителката Б. е подала възражение пред ДРС срещу издадената заповед за изпълнение. В срок „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е предявил срещу нея установителен иск по чл. 422 ГПК, евентуално съединен с осъдителен иск за вземането. С Определение на РС-Благоевград, влязло в сила, делото по отношение на установителният иск е прекратено, поради недопустимост на иска.

Настоящият състав на КОС следва да се произнесе по отношение на обжалваното решение на ДРС, с което осъдителният иск срещу Б. е уважен.

След преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, съдът намира за установено от правна страна следното:

Макар че правната квалификация на районният съд е правилна, според въззивният съд пълната правна квалификация на предявения иск е по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 138, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 99 ЗЗД. За да бъде уважен иска ищецът трябва да се докаже: наличието на валидно облигационно отношение по предоставяне на банков кредит за текущо потребление, предоставяне на сумата, валидно договор за поръчителство сключен с ответницата; неизпълнение на задълженията по кредита и обявяването му за предсрочно изискуем на длъжника; валидно сключен договор за цесия и съобщаването му на длъжника и поръчителя; размера на вземането; спазване на преклузивния шестмесечен срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ответната страна е да докаже твърденията си, че поръчителската и отговорност е погасена.

1. Страните не спорят по отношение на сключването на 06.12.2007 г. на договор за кредит за текущо потребление между "Банка ДСК" ЕАД и Р.Г.Б. за сумата от 7000.00 лв. Не се спори, че кредитът е усвоен от Б. на 06.12.2007 г. Ответницата в първоинстанционното производство И.Д. Б. не спори, че за обезпечаване на вземанията на кредитора, произтичащи от договора за кредит за текущо потребление, в качеството на поръчител е сключила договор за поръчителство на 14.12.2007 г. с "Банка ДСК" ЕАД.

2. Съгласно заключението на изготвената и приета от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза, която настоящият съд счита за логична и законосъобразна, кредитът е погасяван нерегулярно от длъжника Б. и последната вноска е от 02.04.2014 г., след това няма плащания. Вещото лице подробно е описало всяко едно внасяне на суми от длъжника за

погасяване на задълженията му. Прието е, че размерът на задължението на длъжника, при първоначалния размер на лихвата, такъв какъвто е бил при сключване на договора за кредит от 14.12.2007 г. и договора за поръчителство от същата дата е 6663,73 лв.

3. Страните не спорят, по отношение на обстоятелството, че банката е обявила предсрочната изискуемост на кредита на длъжника на 08.01.2016 г. По делото е установено, че на тази дата, на постоянният адрес на кредитополучателят гр. Бобошево, ул. „Изгрев“ 16, изявлението на банката е получено от бащата на кредитополучателя, задължил се да предаде пратката на горепосоченото лице, чрез изпращане на писмо с обратна разписка чрез „Еконт“, осъществяващ пощенски услуги.

Законодателят не предписва конкретен способ за връчване на писмени съобщения между страните по договорните правоотношения. Волеизявлението на банката - кредитор следва да е обективизирано в писмен документ и да съдържа ясно изразено позоваване на обстоятелствата по чл. 60, ал. 2 на Закона за кредитните институции или на обстоятелства, уговорени в договора, които дават право на кредитора да упражни правото да обяви предсрочна изискуемост на кредита. Начинът на удостоверяване на връчването на документа е поставен в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване, какъвто би могъл да бъде уговорен и в договора между страните. При липса на уговорка в договора относно връчването на кореспонденция връчен редовно от външна страна и съответно достигнал до длъжника е документ, който му е предаден лично или на негов пълномощник срещу подпис или по възлагане от нотариус (чл.50 ЗННД) или от частен съдебен изпълнител (чл. 43 ЗЧСИ). При връчване по възлагане в посочените случаи се прилагат правилата на чл. 37-58 ГПК, като отказът за получаване по чл. 44 ГПК или отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостоверяват от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени.

В случай, че кредиторът е избрал да връчи уведомление на длъжника чрез пощенска пратка, то съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за пощенските услуги условията за доставянето на пощенските пратки се определят според Общи правила, приети с решение № 581/27.10.10г. от Комисията за регулиране на съобщенията. Удостоверителна сила за получаване на съобщението има осъществяването на връчване в случаите на препоръчана пощенска пратка, която е доставена на адреса на получателя срещу подпис (чл. 5, ал. 1 от Общите правила) или на пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещ на адреса, срещу подпис и документ за самоличност (чл. 5, ал. 2 от Общите правила).

Предвид гореизложеното, съдът приема, че "Банка ДСК" ЕАД е съобщила на длъжника Р.Г.Б. обявяването на предсрочната изискуемост на 08.01.2016 г., както правилно е приел първоинстанционният съд.

За да бъде ангажирана отговорността на поръчителите не е необходимо лично до тях да бъде изпратено уведомление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Не е необходимо да се уведомяват другите лица, предоставили обезпечения за дълга, тъй като техните задължения са

акцесорни и те дължат по същия начин, по който и кредитополучателя. Поради това, при настъпване на предсрочна изискуемост на дълга за кредитополучателя, тя настъпва и за поръчителя. Следователно от значение е само надлежното уведомяване на кредитополучателя за настъпването на предсрочната изискуемост на дълга.

4. Сключеният на 11.05.2016 г. договор за цесия, с който "Банка ДСК" ЕАД в качеството на цедент е прехвъррила, вземанията си, произтичащи от процесния договор за кредит за текущо потребление, ведно с всички привилегии, обезпечения и други принадлежности, на „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД в качеството на цесионер, не е валидно съобщена нито на Б., нито на Б., съобщена е на И.. Въпреки това, с връчване на уведомлението в хода на исковото производство- цесията има действие спрямо поръчителя Б. – арг. № 114 от 07.09.2016 г. по т.д. № 362/2015 г. ВКС. Следователно цесията е съобщена на Б. с предявяването на исковата молба от 15.11.2018 г. и нейната отговорност може да бъде ангажирана при неизпълнение на задължението на главния длъжник.

5. По делото е спорно дали със сключването на допълнително споразумение от 29.03.2012 г. между "Банка ДСК" ЕАД и кредитополучателят Р.Г.Б. и с договор за поръчителство от същата дата между "Банка ДСК" ЕАД и А.А.И., както и със сключването на допълнително споразумение от 06.12.2013 г. между "Банка ДСК" ЕАД и кредитополучателят Р.Г.Б. и с договор за поръчителство от същата дата между "Банка ДСК" ЕАД и А.А.И. – се е погасила отговорността на поръчителя И.Д. Б.. Според Б. тя не е давала съгласие за сключване на горепосочените споразумения към основния договор за кредит, не е била страна по тях и не отговаря за неизпълнение на задълженията. Сочи, че за тези задължения отговаря новия поръчител - А. И..

5.1. В практиката си ВКС няколкократно се е произнасял по въпроса дали промени в съдържанието на договора, сключен между кредитора и длъжника, противопоставими са на поръчителя и при какви предпоставки, когато той не е давал изрично съгласие да обезпечава дълга и съобразно същите (решение № 225 от 03.08.2016 г. по т. д. № 3696/2014 г. на ВКС, ТК, I т. о.). Прието е, че при договор с продължавано изпълнение, поръчителят се освобождава от отговорност единствено за задълженията с падеж, следващ първоначално уговорения краен срок за изпълнение, не и за тези, чийто падеж попада в рамките на първоначално определения такъв. Поръчителят ще отговаря и в хипотезата на предсрочна изискуемост, обоснована с неизпълнение на задължения с падежи до изтичане на първоначално уговорения краен срок за изпълнение и обявена от кредитора преди изтичането му.

В конкретния случай предсрочната изискуемост е обявена в рамките на срока на договора за кредит, на който Б. е поръчител.

5.1.1. В горепосоченото решение на ВКС се приема, че последващи изменения в съдържанието на договора между кредитора и длъжника, утежняващи положението на последния, освен ако обективират новация по смисъла на чл. 107 ЗЗД и с оглед последиците на предл. второ на разпоредбата, не погасяват поръчителството, но отговорността на поръчителя

остава ограничена за неизпълнение на задълженията на длъжника със съдържанието им към момента на сключване на договора за поръчителство. В случая последващите изменения на договора за потребителски кредит със сключените две допълнителни споразумения утежняват положението на поръчителя, но не представляват новация, тъй като волята за подновяване по смисъла на чл. 107 ЗЗД трябва да ясна и недвусмислена, а не изведена по тълкувателен път - арг. Определение № 145 от 9.01.2017 г. на ВКС по т. д. № 31/2015 г., II т. о., ТК, докладчик съдия А.Б. и посочената в него съдебна практика. Изрично в т.13 на допълнителното споразумение от 29.03.2012 г. е посочено, че всички останали клаузи от договора за кредит остават непроменени. В т. 16 на допълнително споразумение от 06.12.2013 г. се препраща към първоначалните условия по договора за кредит от 06.12.2007 г., без да се вземат предвид отстъпките при реструктурирането.

5.1.2. Освен това отговорността на Б. не е отпаднала със сключването на двата договора за поръчителство между банката и А. И., непосредствено след всяко едно допълнително споразумение. Нито в закона има фикция, нито страните са уговорили, че със сключването на договора за поръчителство с А. И., първия поръчител Б. се освобождава от отговорност или че сключеният от нея договор за поръчителство се прекратява. А. И. е станала допълнителен длъжник на кредитора.

5.2. Промените в съдържанието на договора, сключен между кредитора и длъжника, с които се уговарят по-тежки за длъжника условия, не могат да бъдат противопоставени на поръчителя, когато той не е дал изрично съгласие да обезпечава дълга и съобразно тези условия, но извършването на такива промени не освобождава изцяло поръчителя от отговорност— арг. Определение № 145 от 9.01.2017 г. на ВКС по т. д. № 31/2015 г., II т. о., ТК, докладчик съдия А.Б. ВКС.

Последващите изменения в съдържанието на договора между кредитора и длъжника утежняват положението на поръчителя, но не погасяват поръчителството. Отговорността на поръчителя остава ограничена за неизпълнение на задълженията на длъжника със съдържанието им към момента на сключване на договора за поръчителство.

В хода на първоинстанционното производство вещото лице е извършило пресмятания относно размера на непогасените суми от страна на длъжника при договорения лихвен процент от 12,70 %, така както е договорен с основния договор за кредит от 06.12.2007 г. (таблица № 3). Вещото лице е установило, че при сравнение между дължимите суми при приложението на лихвен процент 12,70 % и изплатените от длъжните Б. суми, при лихвен процент 14,95%, част от изплатените суми са послужили за погасяването на санкциониращи лихви, лихви за забава и заемни такси, които суми не са посочени като дължими, съобразно разработените погасителни планове с лихвен процент 12,70 %. С оглед на горното, към датата на исковата молба дължимата от кредитополучателя, съответно от поръчителя главница, при приложение на договорения лихвен процент от 12,70 % и първоначалните условия по договора, като не се отчитат измененията в лихвения процент и капитализацията на лихви, е в размер на 6662,73 лв.

6. Въпреки горните изводи, въззивният съд съобразно вмененото му задължение да следи служебно за изтичането на преклузивния шестмесечен срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД (по арг. от т. 4в на ТР № 4/2013 год. на ОСГТК на ВКС) установи, че отговорността на поръчителя Б. е погасена по давност.

Поръчителството се прекратява, както при погасяване /прекратяване/ на главния дълг, така и с настъпване на останалите общи или специални основания за прекратяване отговорността на поръчителя. Разпоредбата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД урежда едно от специалните основания за прекратяване на поръчителството по право - ако кредиторът не предяви иск срещу длъжника в шестмесечен срок от падежа на главното задължение. Според цитираната разпоредба, отговорността на поръчителя съществува в срок от 6 месеца от падежа на главното задължение /срокът е краен и преклузивен, съгласно разясненията, дадени в т. 4-б от Тълкувателно решение № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС/ и отпада, ако кредиторът в този период бездейства и не предявява иск срещу главния длъжник.

В Тълкувателно решение № 5 от 21.01.2022 г. на ВКС по т. д. № 5/2019 г., ОСГТК, докладчици съдия Л.А. и съдия П.Х., се приема, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост.

Прилагайки разрешението на цитираното тълкувателно решение към процесния случай, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД е започнал да тече от обявяване на предсрочната изискуемост от банката на длъжника, а именно от 08.01.2016 г. и към 15.11.2018 г датата на предявяване на исковата молба е изтекъл.

Трябва да се посочи от цялостната хронология на делото, че на 18.02.2016 г. цедента "Банка ДСК" ЕАД е подал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК срещу длъжника и поръчителите. След подадено възражение от страна на Б., „ОТП Факторинг“ ЕАД е подало на 15.11.2018 г. по реда на чл. 422 ГПК установителен иск, съединен в условията на евентуалност с процесния осъдителен иск. Производството по установителният иск е прекратено, като недопустимо.

Според въззивния съд единствено установителният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК се счита за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, а осъдителният се счита за подаден от момента на входиране на исковата молба. Последното е така, защото искът, предявен по реда на чл. 415 и чл. 422 ГПК, е продължение на защитата, предприета по чл. 410, съответно чл. 417 ГПК – арг. решение № 213 от 06.01.2017 г. по гр.д. № 5864/2015 г. на ВКС. Разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК представлява изключение и вид по-благоприятно третиране на кредитора подал този иск и по аргумент от противното не може да се приложи и при предявения осъдителен иск, без съответна специална правна норма позволяваща това.

Доколкото преклузивните срокове не подлежат на спиране и прекъсване,

съдът приема, че с подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК изтичането на преклузивния шестмесечен срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД не е било спряно, нито прекъснато.

Хипотезата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД, не може да се тълкува разширително. Въззивният съд черпи аргументи за съжденията си и от мотивите на Тълкувателно решение № 5 от 21.01.2022 г. на ВКС по т. д. № 5/2019 г., ОСГТК, в които се приема, че разпоредбата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД урежда изключение от акцесорния характер на договора за поръчителство, а и от правилото за солидарност в отношенията между поръчителя и главния длъжник, то същата не следва да се тълкува в посока към разширяване на това изключение.

Предвид гореизложеното, следва извод за неоснователност на осъдителният иск и същият следва да бъде отхвърлен. Решението на ДРС е неправилно и следва да бъде отменено.

7. По отношение на разноските:

С оглед на изхода на делото на въззивница в настоящото производство Б. трябва да се присъдят направените в двете инстанции разноски. Видно от представеният списък по чл. 80 ГПК се иска присъждането на 380 лв. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред районният съд, 147.07 лв. – държавна такса за въззивно обжалване на решение по гр.д. № 10/2020 г. на ДРС и 133.30 лв. държавна такса за въззивно обжалване на решение по гр.д. № 1737/2021 г. на ДРС.

Възражението на процесуалният представител на „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, че възнаграждението на процесуалният представител на ответницата за първоинстанционното производство е прекомерно, е неоснователно.

Така мотивиран, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 240 от 20.12.2021 г. по гр.д. № 1737/2021 г. по описа на Районен съд Д. **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 19, ет. 2, осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 138, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 99 ЗЗД, срещу И.Д. Б. /Н./, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Д., ул. „*****“, в качеството и на поръчител, за сумата от 8059,26 лв., представляваща незаплатена главница по обявен за предсрочно изискуем договор за кредит за текущо потребление от 06.12.2007 г., сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и Р.Г.Б., ЕГН *****, преструктуриран с допълнително споразумение от 29.03.2012 г. и допълнително споразумение от 06.12.2013 г., ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на вземането.

ОСЪЖДА „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 19, ет. 2, **ДА ЗАПЛАТИ** на И.Д. Б. /Н./, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Д., ул. „*****“, сторените в двете инстанции съдебни разноси в размер на **660.37 лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____